

PUNTS DE SUSCRIPCIO.

LLIBRERÍA ESPANYOLA

DE

I. LOPEZ, EDITOR.

Carrer Ample, 26,

y Rambla del Mitj, 20.

BARCELONA.

Lo Noy de la Mare se deixarà véurer
cada semmana.

PREU DE SUSCRIPCIO.

BARCELONA, PORTAT Á CASA.

Trimestre. 6 ralets.

FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT.

Trimestre. 6 ralets.

Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Carrer Ample, 26, llibreria.

LO NOY DE LA MARE.

ANUNCI, REGALO Y AVÍS.

A ral. LO XANGUET. A ral.

Almanach pel any 1867, il·lustrat ab mes de 50 dibujos per T. PADRÓ, y escrit per Bunyegas, Pitarra, Márfa-gas, Serra y alguns mes pel estil. ¡Hey, tocant á la brometa!

Setse planas, en las que hi ha *teca* per un tomo regularet, se donan per *Un vintidós*.

Ja no tenim que dilshi mes, sino que 'l trobarán en las llibrerías de I. Lopez, y en las demás de Barcelona.

Anem á la *segona part*.

Pels nostres subscriptors hem fet una tirada de *Lo Xanguet* ab paper especial, que 'l rebrán com á REGALO ab lo número present. Al nostre enténdrer, té d' agradárloshi.

Als que se suscriguian ara, també se 'ls donará aquet *regalo*, mentres la suscripció seguia pel *trimestre* vinent, donchs d' altra manera nosaltres hi perderiam bous y esquellas.

Tercer y últim.

Los corresponsals de fora Barcelona, que escriguian los suscriptors que tinguan pel tercer trimestre y 'ls hi enviarem los corresponents regalos.

¡¡Ditxós Xanguet!!

LA ADMINISTRACIÓ.

LO ÚLTIM DIA DE SOLTER.

En Joanet ha arribat ja á la edat de col·locarse. Té un patrimoni, té una carrera, es á dir un títol que pót fer guanyar diners, encara que ell no 'n guanyi; ¿qui no pensa, pues, en casarse ab tals circumstancias? ¿Perqué no buscará ell una noya que li agradi? ¿Perqué aqueixa noya, després de trovada, no se agradará de ell?

Y en efecte, en Joanet ha buscat y trovat noya. (*Nina* ne dirian los dels Jochs Florals, ab ulls de estel y boca de flors.) Ha fet l'òs una temporada; ha suferit las impertinencias de la futura sogra; ha pres mil rabiadas per causa dels dias dolents y dels rivals; pero per fi ha triunfat, segons ell diu. Ja la ha demanada ab tota forma, y se hi ha consentit y se han firmat los capitols. Demá mateix es lo dia senyalat pera casarse.

Un dia qualsevol, porque no són ells gent que aprofiten las diadas.

En Joanet se trova en son últim dia de

solter. ¿En qué pensa? No sabriam dirho, porque no 'ns es permés ficarnos dins de ningú sens pagar entrada.

¿Qué fa? Aixó es mes fácil explicarho. Los escriptors tenim mes nas que la policia y mes confidencias que certa milicia provincial. Res se 'ns escapa. En quan á fets tot ho sabem; ¡ja ho crech!

A las sis de la tarde en Joanet reuneix en la fonda de las Peninsulars á quatre ó cinch amichs íntims, amichs de aquells ab qui la ha correguda, amichs á qui passat demá farà confiansas que si la nuvia las sapigués.... Ab ells brinda, ab ells bromeja y ab ells se disculpa en termes dupstosos del disbarat que va á fer. En comú se burlan del matrimoni, de sos grillons y cadenas, de las donas y son mal génj; pero en Joanet no se desdiu de casarse.

A las vuit va á lo carrer de Fernando. Allí veu tantas y tantas conegudas! Tots sos recorts de juventut són allí, embolicats ab una talma escossesa, sola un barretet de mariner, ó ab gorreta de cuartel. Saluda á la una, estreny la ma á la altra, sonriu á la de mes enllá, y á totes acut com, lo que destinat á abandonar lo món, vol que quedin ben arreglats los papers.

En aquesta ocupació pert una hora, y pasada, va á fer dos ó tres visitas de confiansa. En la una lo reben com sempre y lo felicitan per sa próxima ditxa; en la altra lo reben ab des-acostumada fredor (hi ha una noya casadora); en la tercera li donan ab fingida compunció lo *pésam* y li desitjan molts anys de vida.

Per fi se retira á sa casa y entra en son aposento. Li apar que tot té un color estrany; las parets, los mobles semblan il·luminats per una candela que se apaga. Y apesar de tot aquet es lo mateix quarto tan rialler ahí, tan de color de rosa demá; pero avuy trist, mut y silenciós.

Se nota en ell la calma y lo quietisme del vall cinch minuts avans de la tronada.

En Joanet entra, tan mústich y abatut con lo que 'l rodeja, mira en contorn ab ulls apagats y pensa. Tot lo que á sa vista se presenta li recorda esperansas, il·lusions, dias de goitj y benandansa; alts y baixos, felicitat y desesperos, emocions totas de hermosos temps y de hermosa edat.

Fa fret, mes fret que may. Es lo primer de la temporada, lo que motiva mes queixas y lo mes sentit. Lo escalfa-panxas ha sigut cuidadosament encés; la flama de la alsina puja serpentejant y llansant guspiras á la ximenea; los ulls de en Joanet las segueixan y no las abandonan fins que se han apagat.

Allí hi ha un passat ¿Li dol? ¿li agrada deixar-lo? ¿Quí pot dirho, si ell ho calla? Lo cert es que se aixeca de la cadira en que se havia sentat, que agafa uns florets y unas manoplas que penjan de la paret y los tira tranquilament per lo balcó, sens recordarse de que poden fer mal á lo sereno.

Al costat hi ha dos miniatures, trasunto flux de dos bellesas. Las contempla un instant y arrencantlas del clau en que están penjadas, las treu de son march y las rasca fins á destruir las sens compassió per lo artista, ni per lo original.

Obra després un dels calaixos de son escriptori y treu un caixonet de embarnisada fusta. En ell hi ha papers, molts papers, de varios colors y tintas y lletres.

Un darrera lo altre los llegeix en Janet ab molt deteniment. Lo sonris surt á voltas á sos llavis, altres li fan los ulls pampallugas y puja un sospir de son cor á desvanéixers en sa boca.

Entre los papers se hi trovan rissos ó bucles de cabells rossos y negres, retratos de fotografia, flors ja secas com los sentiments que las convertiren en prendas de amor.

Pot ser que algunas de ellas foren miradas ab los últims llampechs de la passió; pot ser que alguns patons y algunas llágrimas interrompiren lo exámen que de aquells objectes se feya. Si aixís fou en Joanet ho sab. Sols li hem sentit dir que entre tots hi havia argument per molts novel·las. ¡Quína ganga pera los fabricants de entregas!

Mes per sa desgracia tots aquells preciosos trossos son agafats per en Joanet, ab ma febrós y tirats al foch que sens compassió los fa sèus y los converteix en flama y guspiras que aquell segueix ab sos ulis fins que se han apagat.

Queda, es veritat, abatut y perduda la color... pero ha fet son deber. Lo aposento queda purificat pera rébrer la desposada.

Aixó es lo que fan los jóvens la vigilia del dia en que han de casarse... Las noyas... ¿qué deuen fer?

Lo cusí.

UN BON CASAT.

Lo mes ben casat
Es el qui té sogra,
Ni per mes que malas
Llenguas diguin contra;
Puig que jo 'n tinch una
Que us dich que n' es bona,
Y encara que lletja
Y un xich reganyosa,
Per tan endressada,
Pót darse per mostra.
Ella 'ns fa bè 'l lit,
Ella 'ns fa la sopa,
Ella escombra á casa,
Ella escuma l' olla...
Des que li dich mare
N' está tan cofoya,
Que li cau la baba,
Y 'l tall milló 'm dóna;
Y vivim tan bè,
Que n' está molt tova
De ensenyá á tothom
«L' home de la noya.»
Per aná á passeig
Cap cosa 'ns destorba;
L' ávia agafa al nen,
Y al jardí ja 'l porta
A veure 'ls titits
Y á dar pa á las ocas.
Si anem al teatro,
Al bressol lo posa,
Prompte 'l fa dormir,
Y 'l sopá va en doyna.
Tot ella ho arregla,
Tot ella ho adoba,
Tot ella ho preveu,
Tot ella ho recorda,
Perque may al gendre
Puga ferli nosa.
Y 'n tinch una nena
Que puja tan mona,
Tan rodaxoneta,
Tan blanca y tan rossa,
Que al «Noy de la Mare»
La daré per dona,
O segons com vingui,
La tindrà per sogra,
¡Ey! axó s' entén
Si al Noy acomoda.

UN PARENT DE LLUNY.

Diu l' astrólech saragossá, que la pluja de estrel·las indica que farán uns frets no sentits en tot lo sigle. Té rahó; per dir aquestas veritats no 's necessita ser astrólech. ¡No fóra mal que en aquesta centuria tornessiam á véure los frets del 66 y 67! ¡Quí sab, pot ser nos tornariam jóvens!

¡L' astrólech de Saragossa 'n diu unas, que poden anar sense caminadors!

Saludem á un amic del Noy que en «El Faro Bishalense» nos diu que es del nostre

parer en lo que diguerem sobre las estátuas que deuen figurar en lo vestibul de la Universitat, y que cap representa un sabí catalá.

—¿Qué es tanta il·luminació en lo saló de Cent? preguntava un á un altre en la plassa de Sant Jaume lo dilluns á la nit.

—Home, es la sessió de l' Económica.

—Sembla que l' Económica, donchs, ab tant luxó de llums, en compte de donar llum, dóna fum.

Y tenia rahó.

—Peret: en lo café de las *Set portas* dónan un magnífich Jamaica.

—Donchs anémhi, Quico.

Los dos companys se 'n van abont han dit.

—Mosso, crida en Quico, dos copas de Jamaica.

—¡Voy! contesta 'l mosso.

Y prenen las dos copas. Després en Quico 's treu quatre rals, 'ls dóna al mosso, y se 'n van.

—¡Sí que vas gras! digué en Peret. ¡Quatre rals de propina al mosso!

—No, home, si li he pagat las dugas copas de Jamaica.

—¡Ah! com tu 'm havias dit que dónan un magnífich Jamaica...

—Volia dir que 'l vènen.

—¡No es pas poca la diferencia!

CANSONETAS.

Viu en lo espay l' aucellet;
Lo peix viu dintre del aygua
Y l' home viu entre donas,
Que són la seva desgracia.

Ab lo teu amor, nineta,
Crech que seria felís;
Pero crech que mes ho fóra
Ab la grossa de Madrit.

Perque 't vol un home rich,
En lo carrer ara 'm plantas;
Aixó 'm proba que ton cor
Está á pública subasta.

En lo cel brilla la lluna
Voltada de mil estrel·las,
Y en la terra, aquesta nit,
Te dich que fa un fret que pela.

Dius que mirant á la lluna
Sents molta melancolia;
Donchs no hi miris, que no vull,
A 'n lo meu costat, gent trista.

¡Adéu, donchs, que ja 's fa tart!
Me 'n vaig, nineta estimada,
Que 'l teu carrer es molt fosch
Y sempre tinch por de lladres.

EN PEPET MACO.

PRIMAVERA.

Los aucells volan,
Volan y cantan;
Brillan las tédras,
Las tédras plantas.
La Primavera
¡Qué n' es de maca!
En lo món, l' home
També la passa.
Ama... y la feyna
Ya té acabada.

TARDOR.

Las fullas grogas,
Grogas ne cauben;
Lo cel en plujas,
Pluigas esclata,
La Tardor llensa,
Llensa las galas.
En lo món, l' home
També la passa.
Lo sol va à pèndrer,
Que poch l' escalfa.

LO XANGUET

ALMANACH PER L'ANY

1867

ESTIU.

Lo sol calenta,
Calenta y daura;
Fruitas ne dónan,
Dónan los arbres.
L' Estiu n' ostenta,
N' ostenta galas.
En lo món, l' home
També lo passa.
Los fruits que dóna
Son, la canalla.

IVERN.

Lo sol ne sembla,
Sembla mortalla
Que lo món porta,
Porta posada.
L' Ivern ne queda
Sens sol que escalfa.
En lo món, l' home
També lo passa.
En brasers busca,
Lo que al sol manca.
PAU BUNYEGAS.

L' il·lustració d' aquet número es com á mostra del XANGUET pels que no siguian suscriptors, que 'ls que ho són ja reben avuy, dit almanach, com á regalo.

L'altre dia un corresponsal d'un de los diaris, d'aquesta ciutat comensava tot satisfet la carta dient: «Tambien aquí hemos gozado del espectáculo de las estrellas errantes...» Aixó nos obliga á dirigir una pregunta al *Samboyano* del Principat. ¿S'han vist també desde Sant Boy aquestas estrelles?

* * *

—¿Sab que lo *Xanguet* tèn molta lletra menuda?

—¡Ah, prou! ¿No veu que 'ls autors la saben tant llarga?

—No, home: vull dir que está imprés al caràcter menut.

—Bè: aixins se compren que hi hagia tant original.

* * *

Creiem que donarán bonas entradetas al Principal los quadros disolvents que hi presentarà la célebre prestidigitadora Mlle. Benita Arguinet, de qui tants elogis ha fet la premsa madrilenya.

* * *

Un estudiant va rébrer una armilla del sastre, y s'adona de que l'un cantó era mes llarch que l'altre, y com que no 'n tenia cap mes y havia de surtir de precis, agafa las estisoras y se la talla.

Al endemà, torna á posarse la armilla y veu que l'altre cantó era mes llarch que 'l que s'havia tallat lo dia avans, y també... talla.

Després s'adona que l'armilla era curta, curta.

Va ser que lo primer dia s'havia abotonat malament l'armilla.

* * *

Després de riallas vénen plorallas.

Seguint al *Si us plau per forsa*, al *Embolich de cordas* y á las afortunadas produccions que tanta honra y profit donan als autors y empresa del *Teatro Catalá*, se posará en escena *Las reliquias de una mare*, *Las modas*, y *La virtut* y *La conciencia* que nos sembla farán caure alguna llàgrima.

* * *

—Senyor editor; déixiam fer una novela, que li vull probar que en Espanya no hi ha novelistas.

—Home, fàssila.

Al cap d'un mes l'editor 's trobá ab la novela que no pogué publicar, porque l'autor havia probat fins á la evidencia lo que s'havia proposat.

COSAS QUE 'S FAN CADA SEMMANA.

Mudarse la camisa.

Anar á missa.

Afeitarse.

Da la roba á la bugadera.

Fer festa.

Fer dissapte.

Y surtir LO NOY DE LA MARE.

FÁBULA DEL NOY.

Un gat de bonas formas y trempat S'estaba á la barana d'un terrat, Quan aturadit d'un ruid que hi hagué Se va plantá de nassos al carré. Un sereno, al mirar tant trista sort, Esclamá ab sentiment: «vamos, ja es mort.» Al dematí, trobantlo allá en la acera Lo burro 'l recullí de la gatera, Y com sempre s'ha fet, Va deixá llur cadáver al canyet. Aixó 'ns diu que no pas sempre, lectores, Al mitj del carré 's quedan los gats morts.

LO MESTRE.

—Mira si t'estimo, Badó, que per tu, fins moriria.

—Donchs jo, encara mes enllá.

—¿Pót ser?

—Sí, porque jo, fins te faria enterrar.

* * *

—¡Quánta gent se guaylava la funció celeste del dimars de l'altra semana!

—¡Com l'entrada era tant acomodó!

* * *

—¿Sab, senyor Mateu, que may podem surtir de plujas?

—Home: es cert que havia plogut molt, temps en darrera; pero ara fa uns quants dias...

—Vamos, ja coneix que no va véurer la pluja d'estrelles.

* * *

—Jo penso que alló de las estrelles, eran focs artificials al cel.

—Jo crech que algú 's va entretenir á ensabonar lo cel per ferlas relliscar.

—Jo crech que 'ls hi va venir rodaments de cap.

—¿Y vosté?

—Jo, dormia.

* * *

—Lo cap y las mans es lo que manté al home, deya un.

—Tè rahó, contestá ún batllarí, porque jo 'm moro de fam.

—Es que també del modo que tu ballas, digué un tercer, no tè cap ni peus.

* * *

—¿Qué fas aquí?

—Escrich al pare que 'ns envihi diners. ¿Quánts ne tenim avuy?

—¿Avuy? ni un xavo partit pel mitj.

—No: pregunto quénts ne tenim del mes.

* * *

Un senyor estava cantant y un altre li va dir:

—Aixó es bramar.

—Ja ho sè, contestá 'l cantor, si no brames, vosté no m'entendria.

EPÍGRAMAS.

—Aquet drama es molt decent,

—Me sembla que es dels pitjors.

—¡Hi han moltes flors!

—Moltes flors,

Però ni un sol pensament.

Del avaro D. Joseph.
Se diu que es home tant rata,
Que 's vol fer trèurer los ulls,
Per no dar una mirada.

Sol·lució á las xaradetas del número anterior.

I. Ca-pa. II. Es-to-ra.

Sol·lució al geroglífich.

Setse juljes menjan fetje d'un penjat.

XARADETAS.

I.

Nom de vocals, *prima*,
Dos, de consonant,
Com també la *quarta*;
Tres, es vegetal;
Dos y cinch, fan metjes;
Quinta es lo soldat.
Lo meu tot es moble,
Que per casa hi ha.

II.

Hu y tres, mida; 'l duch tè dos.
Lo tot es al prés, odios.

GEROGLIFICH.

¹/₅ **ORIKNOPIIK**

En lo próxim número donarem las sol·lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona 1866.—Impremta de Narcís Ramirez y Companya, passatge de Escudellers, número 4.